

Dato: 5. november 2009

J.nr.: 36-3263 HS/thi

Indstævntes processkrift B

(appellantens indsigelser om nyt anbringende og begæring om
præjudiciel forelæggelse)

Til

Højesteret

I sagsnr. 358/2008:

Hans Kristian Pedersen
(Selv)

mod

Kulturministeriet
(Kammeradvokat K. Hagel-Sørensen)

har Højesteret ved skrivelse af 21. oktober anmodet indstævnte om bemærkninger til appellantens brev af 19. oktober 2009, hvori appellationen fremkommer med en protest mod, hvad appellantens betegner som indstævntes nye anbringender. Jeg har endvidere modtaget appellantens begæring af 3. november 2009 om forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen.

Til disse indlæg fra appellantens side bemærker indstævnte følgende:

Om nye anbringender

Appellationen synes at mene, at proceduren under den typisk mundtlige hovedforhandling, eller her udvekslingen af skriftlige procedureindlæg, skal have karakter af en oplæsning af de processkrifter, der er udvekslet under sagens forberedelse. Dette er naturligvis ikke

tilfældet. Tilsvarende er appellantens forståelse af begrebet "anbringende" i retsplejelovens § 383 urigtig. Et anbringende er den pågældende procesparts angivelse af det materielle grundlag, hvorpå påstanden støttes, herunder særlig en angivelse af, hvilke bevismidler af faktisk karakter, der påberåbes, og hvorledes disse bevismidler kategoriseres i en retlig kontekst.

Jeg har under sagens forberedelse fremlagt stævningen i den tidligere sag for Østre Landsret og har herudover henvist til indholdet af Hans Kristian Pedersens forskellige processkrifter og korrespondance med EF-Domstolen osv. Der er intet faktisk nyt i mit skriftlige indlæg til Højesteret, og der er ej heller noget retligt nyt. Når fremstillingen fylder så meget, som den gør, skyldes det jo, at Hans Kristian Pedersens første skriftlige procedureindlæg kun fylder tre sider og er blottet for alt, hvad der kan karakteriseres som en forelæggelse af retssagen.

Hans Kristian Pedersen har med sit brev til Højesteret fremlagt kopi af sit brev til Vestre Landsret af 3. september 2008, der havde karakter af en efterprocedure, idet den mundtlige forhandling for landsretten fandt sted den 2. september 2008. Jeg kan oplyse, at der ikke er noget som helst i mit skriftlige procedureindlæg til Højesteret, der adskiller sig fra, hvad jeg gjorde gældende under den mundtlige forhandling i Vestre Landsret, og Hans Kristian Pedersen er således allerede en gang blevet præsenteret for Kulturministeriets argumentation fuldt udfoldet.

Kulturministeriet kan ikke acceptere, at Hans Kristian Pedersen, skønt han har haft rigelig tid til at forholde sig til indlægget i mit første skriftlige procedureindlæg, ikke kommenterer det i sit andet indlæg, men i stedet redegør for sagens substans, som slet ikke er pådømt af Vestre Landsret. Hans Kristian Pedersen burde have benyttet sit andet skriftlige indlæg til at forholde sig til de synspunkter, der var indeholdt i indstævntes indlæg, og det er derfor ikke rimeligt at give ham mulighed for et yderligere skriftligt indlæg.

Hertil kommer, at begæringen om forelæggelse af spørgsmål for EF-Domstolen også er benyttet til en imødegåelse af mine anbringender, herunder om retskraft, og Hans Kristian Pedersen har således allerede fået mulighed for et 3. indlæg.

Hvis Højesteret ikke desto mindre ønsker at imødekomme Hans Kristian Pedersen på dette punkt, så han kan afgive et yderligere 4. indlæg, foreslår jeg, at dette yderligere indlæg afgives nu, således at mit andet skriftlige indlæg også bliver det afsluttende procedu-

reindlæg. Jeg vil således ikke acceptere, at et yderligere indlæg fra Hans Kristian Pedersen afgives efter, at jeg har afgivet andet indlæg.

Om anmodningen om præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen

Udgangspunktet i EU-retten er, at de rettigheder, der tilkommer individer som følge af umiddelbart anvendelige fællesskabsretlige regler, skal beskyttes efter nationale regler. Dette udgangspunkt kan være fraveget ved EU's konkrete fastsættelse af processuelle regler, men når der ikke er fastsat sådanne regler, gælder efter EU-retten to grundlæggende principper, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet.

Ækvivalensprincippet går ud på, at fællesskabsretlige regler ikke må diskrimineres. Fællesskabsretten skal processuelt ikke stilles mindre gunstigt end nationale regler, og der skal derfor være samme muligheder for at gøre krav gældende på baggrund af fællesskabsretlige regler, som der er i det nationale retssystem for at gøre krav gældende på grundlag af nationale regler.

Effektivitetsprincippet går ud på, at håndhævelse af fællesskabsretlige retsakter ikke må være hverken umulig eller uforholdsmæssig vanskelig.

Med disse forbehold er der intet i EU-retten, der forhindrer, at der i national ret opereres med krav om, at sagsøger skal have retlig interesse, ligesom synspunkter om retskraft er generelt anerkendte.

For en nærmere beskrivelse af disse principper henvises til Ulla Neergaard og Ruth Nielsen, EU-ret, 5. reviderede udgave 2009, side 245-247, Bugge Thorbjørn Daniel, Thomas Elholm, Peter Starup og Michael Steinicke, Grundlæggende EU-ret, 1. udgave 2009, side 293-295 og EU-Karnov, 2008, side 155 samt side 3368-3369.

Alle de anførte litteratursteder er der givet omfattende henvisninger til domspraksis. Det må derfor anses som overflødig for Højesteret at stille det spørgsmål, der er indeholdt i appellansens forslag som punkt 2, altså om EF-traktaten og retssikkerhedsprincippet skal fortolkes således, at en EU-borger, hvis forpligtelser i henhold til en gennemført direktivbestemmelse i en medlemsstat er uklare, kan få afklaret sine forpligtelser i en retssag mod den pågældende medlemsstat. Svaret herpå er efter indstævntes opfattelse, at muligheden for at få tvivlen afklaret under et søgsmål mod den pågældende medlemsstat

afhænger af den pågældende medlemsstats processuelle regler, herunder regler om retskraft og retlig interesse.

Det første af de foreslåede spørgsmål skal besvares med, at direktivet er rettet til den danske stat, der derfor skal sikre en korrekt gennemførelse. Dette svar løser imidlertid ikke sagens problem.

Øvrige bemærkninger

Ved en gennemgang af appellantens begæring om forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for EF-Domstolen har jeg hæftet mig ved, at det her anføres, side 2 under overskriften "Trin 3: Indstævnte valgte at forhindre en undersøgelse frem for at rette fejlen", at kulturministeren valgte at "fastholde den forkerte fortolkning, hvilket blev konstateret med svaret til Per Clausen (EL)."

Kulturministerens besvarelse af dette spørgsmål er citeret i den indankede dom side 7-8, og i stævningen for landsretten, ekstrakten side 52 ff, er kulturministerens fortolkning i brevet til Per Clausen betegnet som en ny fortolkning, jf. f.eks. ekstrakten side 59, afsnittet efter citatet af kommissær Montis udtalelse.

Det er tankevækkende, at det nu medgives, at kulturministerens fortolkning ikke er ny, men har været konsekvent.

Et andet punkt, der falder i øjnene, er Hans Kristian Pedersens kritik af Vestre Landsrets bemærkning på side 13 i dommen: "Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret, ...", som Hans Kristian Pedersen opfatter som en angivelse af, at den nye sag vedrører spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt der sker konsumtion. Dette er jo ikke tilfældet. Vestre Landsrets formulering rummer også en angivelse af spørgsmålet om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, før der foreligger konsumtion.

København, den 5. november 2009

K. Hagel-Sørensen
Kammeradvokat